

Pete Stonelake II.godina S-E prevod IV.semestar (15-16.april)

A meni se čini da je strah najveća sramota ovog svijeta, i najveće poniženje čovjekovo.

Čovjek je opkoljen strahom, kao plamenom, potopljen njime, kao vodom. Plaši ga sudbina, plaši ga sutrašnji dan, plaši ga vladajući zakon, plaši ga moćniji čovjek, i on nije ono što bi htio biti, već ono što mora da bude. Umiljava se sudbini, moli se sutrašnjem danu, poslušno ponavlja zakon, ponizno se smiješi moćnom čovjeku, pomiren da bude nakazna tvorevina sačinjena od straha.

Ako je ponekad tužan, to je zato što se sjeća sebe željenog, sebe sanjanog, kakav bi mogao biti da nije ovo što jest. I da svijet nije ovakav kakav jest. Neću tako!

Kažem: ne bojim te se, sudbino! Ne bojim te se, sutrašnji dane! Ne bojim te se, moćni čovče! Ali to kažem u sebi, i kažem strepeći. Upola slobodan, udvojen. Jedan se usamljuje, jer ne može da pristane, drugi ćuti, jer ne želi da strada.

Ljudi su naša misao i slika o njima. Mi sanjamo život i svijet. A kako možemo sačuvati svoje i tuđe snove? Drugi vide nas, mi vidimo druge, i sve se otkriva, kao u šaljivoj igri s maskama, samo što ovo nije šaljivo. Jednom se probudimo, i pogledamo se zaprepašteno: šta se to desilo sa našim snovima?

Nisam joj obećavao zvijezdu nebesku, mada se i to čini, čak se i vjeruje, ponekad dugo, nikad do kraja... A opet sam bio srećan: nećemo biti bogati u novcu, ali ćemo biti najbogatiji u ljubavi: ne bojim se života ni ljudi, bojim se samo da me se tvoje srce ne zasiti; bio sam sâm, sad imam svoj svijet, kao da sam osvojio svoju planetu; spriječiću svakoga ko htjedne da prodre u naše carstvo, da ne bi ugrozio naš mir...

San je ono što se želi a život je buđenje.

Next week – simultaneous interpreting practice (prepare a 5-minute talk in Serbian before)